

IC 972/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: stażysta Małgorzata Stokłuska

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2017 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 3400 zł (trzy tysiące czterysta złotych),

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt IC 972/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany J. P. zapłacił na jego rzecz kwotę 27.402,40 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 19.430,33 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 13.12.2010r. pozwany J. P. zawarł z powodem umowę nr (...). Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w umowie i regulaminie. W związku z nieuregulowaniem zaległości w terminie powód wypowiedział umowę pismem z dnia 09 września 2013r. Pozwany nie uregulował zadłużenia. Na zadłużenie składa się kapitał w wysokości 19.430,33 zł, odsetki umowne w wysokości 1.364,89 zł, odsetki karne w wysokości 6.607,18 zł.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku nakazem zapłaty 30 sierpnia 2016 r. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód nie przedstawił żadnych wyliczeń i co do żądania objętego pozwem. Podniósł iż nigdy nie otrzymał wypowiedzenia umowy, a zatem strony nadal łączy umowa. Pozwany wskazał, iż cały czas rzetelnie spłacał kredyt, przedłożył dowody wpłat.

Pismem z dnia 07.09.2017r. powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 3.400 zł tytułem należności głównej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2010 r. J. P. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu numer (...) opiewająca na kwotę 30.696,06 zł. Z. z harmonogramem kredyt miał być spłacany w 96 miesięcznych ratach poczynając od stycznia 2011r. w wysokości 478,05 zł, ostatnia rata płatna w kwocie 391,03 zł

Bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu wraz z harmonogramem spłat – k. 20-24

Do czerwca 2012r. pozwany dokonywał wpłat zgodnie z harmonogramem. Później dokonywał wpłat w wysokości niższej niż wynikająca z harmonogramu. Łącznie pozwany spłacił kwotę 23.491,78 zł

Bezsporne, nadto dowód: dowody wpłat k. 52-106, zestawienie należności i spłat k. 157-163

Sąd zważył, co następuje:

W zakresie kwoty 3.400 zł powództwo zostało cofnięte. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Powód cofnął pozew zrzekając się jednocześnie roszczenia. W sprawie nie zachodziły zdaniem Sądu okoliczności wskazane w art. 203 § 4 k.p.c. skutkujące uznaniem cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym i na mocy art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie umorzyć.

Powództwo w pozostałym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie zgłoszone przez stronę powodową dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy kredytu łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, którą powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelności.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 prawa bankowego (Dz.U.2012.1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Sposób wykorzystania (tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej.

Legitymacja stron w sprawie była bezsporna. Pozwany kwestionował wierzytelność co do wysokości, wskazując na brak wypowiedzenia umowy, a zatem brak wymagalności całej należności. W związku z tym ciężar dowodu w tym zakresie tj. wykazania wysokości wierzytelności objętej pozwem obciążała stronę powodową, któremu to obowiązkowi nie podołała, a do czego była zobowiązana zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. W niniejszej sprawie pozwany całkowicie zignorował obowiązek nałożony przez cytowane przepisy. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (SN 28.04.1975 III CRN 26/75). Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której

spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten jednoznacznie stanowi, że ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96 OSNAP 1997/6-7/76).

Strona powodowa wskazała, iż dokonała wypowiedzenia umowy łączącej strony i w związku z tym cała niespłacona kwota kredytu stała się wymagalna w dniu 15.10.2013r. Pozwany tej okoliczności zaprzeczył podnosząc iż strony są nadal związane umową. Mimo takich twierdzeń strona powodowa nie przedłożyła wypowiedzenia umowy i dowodu doręczenia jej stronie przeciwnej. W oparciu o taki materiał dowodowy nie sposób ustalić, kiedy umowa została wypowiedziana i kiedy całość należności stała się wymagalna, ani jaka była wysokość należności wymagalnych, jak również nie sposób ustalić daty początkowej naliczania odsetek. Z uwagi na powyższe, zgłoszone przez powoda w niniejszym postępowaniu żądanie było w całości niezasadne. W tych okolicznościach Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 6 kc stosowanym a contrario, o czym orzeczono w wyroku.

Z

1. (...)

2. (...)

3. (...)